

Fridericus filius fuit Ludouici Barbatii Palatini electoris, qui Concilij Constantiensis à Sigismūdo Casare protector ordinatus fuerat. Habebat is fratrem Ludouicum, qui ætate maior post patrem elector extitit. Cum aut̃ Ludouicus esset mortuus, atq; Philippum solum infantem reliquisset, Fridericus hic primò tutoris nomine Palatinatū gubernare cœpit. Postea aut̃ Philippum ex fratre nepotē adoptauit, atq; cōsensu nobilium eius ditionis elector cōstitutus est. Erat enim corporis & animi uirtutibus conspicuus, atq; eximia prudentia & fortitudine præditus. Itaq; finitimi principes fœdere ini-
to contra Fridericum cōspirarunt, atq; Philippum

puerum principem postularunt. sperabant enim sese suis rebus multo melius consulere posse, si puero & non magnanimo huic heroi electoralis dignitas cum Palatinatu cōmitteret̃. Principes illi erant Ludouicus Bipontinus, Theodoricus præsul Moguntinensis, marchio Badensis, comes Vuirtembergensis, Georgius præsul Metensis, & episcopus Spirensis. Id cū Fridericus intellexisset, ne tot hostes uno tēpore haberet, cum Theodorico Mogūtīnēsi in gratiā redijt. Cum aut̃ cum reliquis cōuenire nō posset, utpote qui nihil nisi arma spirarent, consiliarijs suis cōuocatis ex eis quæsiuit, quā nā ratione potissimū bellū illud inchoandū et perficiendū foret. illi deliberatiōe habita horū principū potentiā ueriti, bellū disuadebāt. Tū fortissimus princeps intulit: Non est quæstio an sit bellū gerendū. id enim iā apud me cōclusum est: sed expectabā uestrā sententiā quomodo geri oporteat. Tum demū illi animo eius cognito quid fieri cōueniret proposuerunt. Tandem uerò ipsis auditis suū consiliū protulit, & certas causas coniunxit, cui etiam omnes facili accesserunt.